

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Hubáčka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Tomáše Foltase v právní věci žalobce: **M. M.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 3. 9. 2014, č. j. 44 A 47/2014 - 21,

t a k t o:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalované Ministerstvo vnitra se podanou kasační stížností domáhá u Nejvyššího správního soudu vydání rozsudku, kterým by byl zrušen rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 3. 9. 2014, č. j. 44 A 47/2014 - 21, a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Krajský soud v Praze (dále též „krajský soud“) napadeným rozsudkem ze dne 3. 9. 2014, č. j. 44 A 47/2014 - 21, zrušil k žalobě M. M. rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 25. 7. 2014, č. j. OAM-160/LE-BE02-PS-2014, kterým byla žalobci podle ust. § 46a odst. 1 písm. c), odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o azylu“), uložena povinnost setrvat v Zařízení pro zajištění cizinců až do vycestování, maximálně však do 24. 11. 2014, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a rozhodl o nákladech řízení tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Krajský soud vyšel při svém rozhodování především ze dvou zásadních skutečností.

Žalobce byl nejprve dne 19. 7. 2014 rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, odboru cizinecké policie,

č. j. KRPA-281337-14/ČJ-2014-000022, zajištěn za účelem správního vyhoštění podle ust. 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) a umístěn do Zařízení pro zajištění cizinců. Správní orgán přikročil podle odůvodnění tohoto rozhodnutí k uvedeným opatřením především proto, že žalobce pobývá na území České republiky bez cestovního dokladu a svým pobytem na území republiky opakovaně porušoval i jiné právní předpisy.

Žalobci byla později rozhodnutím Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 25. 7. 2014, č. j. OAM-160/LE-BE02-PS-2014, uložena podle ust. § 46a odst. 1 písm. c), odst. 2 zákona o azylu povinnost setrvat v Zařízení pro zajištění cizinců až do vycestování, maximálně do 24. 11. 2014, neboť dne 21. 7. 2014 učinil prohlášení o mezinárodní ochraně. Správní orgán při svém rozhodování vyšel především z toho, že žalobce přicestoval na nynější území České republiky za účelem studia již v roce 1985 na cestovní doklad, který pak údajně ztratil v roce 2009 nebo 2010 a že rozhodnutím ze dne 2. 10. 2002 mu bylo uloženo správní vyhoštění s platností na deset let, které si však převzal až dne 12. 10. 2009. Žalobce je též opakovaně veden v evidenci nežádoucích osob, a to v době od 30. 6. 1999 do 30. 6. 2002, v době od 2. 10. 2002 do 2. 10. 2012 a v době od 10. 1. 2013 do 10. 1. 2020. Žalobce také v období od roku 1999 do roku 2002 třikrát žádal o udělení mezinárodní ochrany, ale bezvýsledně. Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 2 byl žalobce odsouzen pro přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání, a rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 6 sp. zn. 41 T 83/2012, který nabyl právní moci 10. 1. 2013, mu byl uložen i trest vyhoštění na dobu 7 let, který ale nebyl realizován. Vzhledem k uvedeným skutečnostem proto správní orgán nabyl přesvědčení, že žalobce představuje nebezpečí pro veřejný pořádek v rámci České republiky, který již také narušil nelegálním pobytem a nevycestováním z území této republiky. Jelikož žalobce není osobou vyloučenou z aplikace ust. § 46a odst. 1 zákona o azylu, byla mu se zřetelem ke shora uvedeným skutečnostem uložena povinnost setrvat v Zařízení pro zajištění cizinců až do vycestování, maximálně však do 24. 11. 2014. Se zřetelem ke shora uvedenému (žalobce především nerespektuje povinnosti plynoucí z rozhodnutí o správním vyhoštění a ze soudního trestu vyhoštění, z území České republiky nevycestoval ve stanovených lhůtách a na jejím území se nadále zdržuje bez cestovních dokladů) má i krajský soud za to, že žalovaný správní orgán měl dostatek skutkových podkladů pro uložení povinnosti žalobci, aby setrval v uvedeném zařízení. Je tomu tak proto, že jednání žalobce, který nerespektuje právní předpisy České republiky, ani v minulosti vydaná rozhodnutí správního orgánu a trestního soudu, představuje nebezpečí pro veřejný pořádek i po podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

Krajský soud ve světle uvedených skutečností shledal opodstatněnou jedinou žalobní námitku, v níž žalobce brojí proti délce doby, po kterou mu byla stanovena povinnost setrvat v Zařízení pro zajištění cizinců, jež není v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 5. 3. 2014, č. j. 3 Azs 24/2013 - 42) ničím odůvodněna. Uvážení správního orgánu o délce povinnosti cizince setrvat v zařízení pro zajištění cizinců přitom musí být z odůvodnění rozhodnutí vždy seznatelné a v soudním přezkumu ob stojí jen tehdy, pokud má oporu v konkrétních a specifických okolnostech, které plynou z kontextu celého odůvodnění vydaného rozhodnutí. V nyní projednávané věci není možno zjistit z napadeného rozhodnutí, jaké konkrétní okolnosti vzal žalovaný v úvahu při stanovení délky doby povinnosti žalobce setrvat v Zařízení pro zajištění cizinců. Z odůvodnění rozhodnutí nejsou patrné okolnosti, na základě kterých by se dalo usuzovat, jaká konkrétní doba je nutná k realizaci návratu žalobce a jaké důvody vedly správní orgán ke stanovení povinnosti žalobce setrvat v zařízení pro zajištění cizinců právě po stanovenou dobu. Z tohoto důvodu je proto žalobou napadené rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, a to v rozsahu stanovení doby zajištění žalobce [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].

pokračování

Krajský soud proto zrušil rozhodnutí žalovaného pro nepřezkoumatelnost z nedostatku důvodů a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.).

Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal žalovaný správní orgán jako stěžovatel (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, kterou opřel o důvod uvedený v ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Stěžovatel nejprve uvedl, že kasační stížnost směřuje proti výroku I. rozsudku krajského soudu, kterým bylo rozhodnuto o zrušení rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 25. 7. 2014, č. j. OAM-160/LE-BE02-PS-2014, a o vrácení věci žalovanému správnímu orgánu k dalšímu řízení.

Stěžovatel ale nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že neodůvodnil uložení maximální lhůty, po kterou musí žalobce setrvat v zařízení pro zajištění cizinců.

Svůj nesouhlas opírá o právní názor Nejvyššího správního soudu vyložený v rozsudku ze dne 21. 5. 2014, č. j. 6 Azs 33/2014 - 45, z něhož vyplývá, s odvoláním na rozsudek tohoto soudu č. j. 3 Azs 24/2013 - 42, že pokud žalobce představuje nebezpečí pro veřejný pořádek, zcela postačuje při stanovení délky povinnosti žalobce setrvat v zařízení pro zajištění cizinců pouze odkaz na argumentaci ohledně uvedeného nebezpečí obsaženou v odůvodnění správního rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že argumentace správního orgánu v tomto směru prolíná celým textem správního rozhodnutí, v němž je obsaženo odůvodnění stanovení maximální doby povinnosti žalobce setrvat v zařízení pro zajištění cizinců, není postup krajského soudu v souladu se zákonem. Argument „vzhledem k výše uvedenému“ použitý při odůvodňování doby, po kterou je žalobce povinen setrvat v zařízení pro zajištění cizinců označil Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku ze dne 21. 5. 2014, č. j. 6 Azs 33/2014 - 45, tak, že: „*Stanovená délka povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců není odůvodněna toliko závěrečnou větou odůvodnění napadeného rozhodnutí, nýbrž specifickými skutkovými okolnostmi uvedenými v celém odůvodnění napadeného rozsudku (arg. „vzhledem k výše uvedenému“).* Krajský soud rozhodující o žalobě tak zatížil svůj rozsudek nezákonností, neboť jeho právní názor neodpovídá judikatuře Nejvyššího správního soudu.

Stěžovatel proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu, a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalobce se ke kasační stížnosti žalovaného správního orgánu nevyjádřil, ačkoliv mu tato možnost byla dána po postupu podle ust. § 49 odst. 4 o. s. ř.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu, při vázanosti rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není opodstatněná.

Nejvyšší správní soud především musí uvést, že na posuzovaný případ nedopadá právní úprava ust. § 104a s. ř. s. Jak již uvedl ve svém rozsudku ze dne 31. 7. 2013, č. j. 7 Azs 19/2013 - 38, dostupném na www.nssoud.cz, „*zkoumání přijatelnosti kasační stížnosti je na místě pouze u věcí, jejichž meritem je posouzení otázky udělení nebo neudělení některé z forem mezinárodní ochrany včetně posouzení, zda správní řízení ve věci této otázky bylo vedeno v souladu se zákonem. [...]* Proto, jako je tomu v dané věci, není důvodu se zabývat otázkou přijatelnosti kasační stížnosti v případě, je-li meritem otázka setrvání cizince v přijímacím středisku, pokud se tento domáhá udělení mezinárodní ochrany, včetně případného přezkumu rozhodnutí správního orgánu ve správním soudnictví“. V přezkoumávané věci se jedná o otázku povinnosti žalobce setrvat v zařízení pro zajištění cizinců, nejedná se o otázku udělení nebo neudělení mezinárodní ochrany a proto nebylo potřebné zabývat se přijatelností

kasační stížnosti (srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 1. 2014 č. j. 2 Azs 10/2013 – 62, dostupný na www.nssoud.cz).

Nejprve je třeba konstatovat, že se k výše uvedené problematice zásadně vyslovil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 5. 3. 2014, č. j. 3 Azs 24/2013 - 42, který je dostupný na www.nssoud.cz, z něhož byly vytvořeny a publikovány dvě právní věty: „I. *Vzhledem k tomu, že zákon č. 325/1999 Sb., o azylu, nekonkretizuje způsob, jakým má ministerstvo zjišťovat splnění podmínek pro uložení povinnosti podle § 46 odst. 1 písm. c) uvedeného zákona, lze dovést, že tyto skutečnosti ministerstvo zjišťuje především ze spisu žadatele a informací od Policie ČR. Převzetí skutkových zjištění z předchozího řízení o zajištění do rozhodnutí o povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců proto není nedostatkem tohoto rozhodnutí za předpokladu, že tato skutková zjištění umožňují dostačujícím způsobem posoudit, zda jsou splněny podmínky pro aplikaci tohoto institutu, včetně posouzení otázky, zda cizinec nespadá do chráněné skupiny osob, na které nelze tento institut aplikovat. II. Ustanovení §46a odst. 1 písm. c) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, dává možnost omezit žadatele o mezinárodní ochranu na svobodě na dobu do vycestování, maximálně po dobu 120 dnů. Z jazykového výkladu daného ustanovení lze dovést, že správní orgán má možnost správního uvážení, aby v jednotlivých případech stanovil dobu kratší. Takové rozhodnutí musí být náležitě odůvodněno, aby bylo možno přezkoumat, zda nepřekročil meze správního uvážení nebo správní uvážení nezneužil“.*

Nejvyšší správní soud nejprve konstatuje, že v posuzované věci krajský soud přezkoumával rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 25. 7. 2014, č. j. OAM-160/LE-BE02-PS-2014, kterým byla žalobci podle ust. § 46a odst. 1 písm. c), odst. 2 zákona o azylu uložena povinnost setrvat v Zařízení pro zajištění cizinců až do vycestování, maximálně však do 24. 11. 2014, a že důvodem zrušení tohoto správního rozhodnutí krajským soudem a vrácení věci k dalšímu řízení bylo jen absentující odůvodnění správního rozhodnutí o uložení maximální zákonné délky povinnosti žalobce setrvat v uvedeném zařízení.

Nejvyšší správní soud má za to, že z dikce ust. § 46a odst. 1 zákona o azylu, resp. z jazykového výkladu tohoto ustanovení („*ministerstvo vnitra rozhodne o povinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany ... setrvat v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců až do vycestování, maximálně však po dobu 120 dní ...*“) lze bez jakýchkoliv pochybností dovést, že správní orgán má možnost správního uvážení, aby v jednotlivých případech stanovil i dobu kratší (v žádném případě však stanovená doba nesmí překročit zákonné maximum). Pokud tak zákon dává správnímu orgánu v uvedeném směru možnost správního uvážení, jeho rozhodnutí musí být náležitě odůvodněno, aby bylo možné přezkoumat, zda tyto meze nepřekročil nebo správní uvážení nezneužil. Vzhledem k výše uvedenému proto musí být z rozhodnutí správního orgánu zřejmé, z jakého důvodu se rozhodne uložit dobu povinnosti podle ust. § 46 odst. 1 písm. c) zákona o azylu v délce 120 dnů, která představuje zákonný limit.

V tomto směru nelze pominout ani úvahu Nejvyššího správního soudu vyslovenou v rozsudku ze dne 5. 3. 2014, č. j. 3 Azs 24/2013-42, který je dostupný na www.nssoud.cz, když konstatoval: „Při porovnání s podobným institutem, kterým je zajištění cizince za účelem správního vyhoštění (§ 124 zákona o pobytu cizinců), nelze přehlédnout, že zákonodárce v zákoně o pobytu cizinců přímo stanovuje kriteria, na základě kterých má být stanovena doba trvání zajištění („*policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění*“), přičemž doba zajištění nesmí překročit 180 dnů. Otázku odůvodnění stanovení doby zajištění podle tohoto institutu pak vykládá judikatura tak, že „*vedlejší ustanovení výroku rozhodnutí o zajištění cizince za účelem jeho vyhoštění, jímž se stanoví doba trvání zajištění (§ 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky), musí být řádně odůvodněno ve smyslu § 68 odst. 3 správního řádu z roku 2004, aby bylo možné přezkoumat, zda správní orgán nezneužil správní uvážení či nepřekročil jeho meze*“ (podle rozsudku

pokračování

Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011 – 79). V odůvodnění citovaného rozsudku se dále uvádí, že „...řádne odůvodněny musí být všechny části výroku správního rozhodnutí, tj. i jeho vedlejší ustanovení. Tím spíše tehdy, jestliže stanovení doby trvání zajištění je ovládáno správním uvážením, při jehož výkonu se bere v úvahu zejména předpokládaná složitost přípravy výkonu správního vyhoštění (§ 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců), ale rovněž další meze vlastní pro výkon veřejné moci v právním státě, jako je zákaz libovůle, zákaz diskriminace, příkaz zachovávat lidskou důstojnost, respekt principu proporcionality a rovnosti atd. (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002 – 42, publ. pod č. 906/2006 Sb. NSS; všechna zde cit. rozhodnutí NSS jsou přístupná na www.nssoud.cz). Výkon správního uvážení musí nalézt odraz v odůvodnění rozhodnutí, aby mohl soud přezkoumat, zda správní orgán správního uvážení nezneužil, či nepřekročil jeho meze (viz rozsudek NSS ze dne 22. 9. 2004, č. j. 2 As 19/2004 – 92, publ. pod č. 430/2005 Sb. NSS, srov. též rozsudek NSS ze dne 30. 11. 2004, č. j. 3 As 24/2004 – 79)“.

Ačkoliv účelem ustanovení § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu není, tak jako v případě zajištění za účelem správního vyhoštění, zajistit výkon vyhoštění, závěry judikatury o nezbytnosti odůvodnění stanovení délky zajištění lze analogicky vztáhnout i na rozhodování o povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců podle tohoto ustanovení. Správní orgán musí proto odůvodnit rozhodnutí o délce uložené povinnosti, zejména pokud se rozhodne uložit zákonné maximum. Požadavek na odůvodnění délky této povinnosti je možné dovodit i z toho, že se jedná o zásah do osobní svobody jednotlivce a musí být zaručen jeho soulad s čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy. Jak uvádí Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 17. 9. 2013, č. j. 5 Azs 13/2013 – 30, dostupném na www.nssoud.cz, „*Dosavadní judikatura Evropského soudu pro lidská práva týkající se omezení svobody žadatelů o mezinárodní ochranu v ČR potvrzuje, že se na taková omezení svobody vztahuje čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy (viz rozsudek ESLP ze dne 25. 10. 2012, Buishvili vs. ČR, stížnost č. 30241/11, § 49; rozsudek ESLP ze dne 27. 11. 2008, Rashed vs. ČR, stížnost č. 298/07, § 70). Byť se Evropský soud pro lidská práva v uvedených případech zabýval rozhodnutím o nepovolení vstupu žadatele na území ČR, resp. podle předchozí právní úpravy faktickým umístěním žadatele do příjímáckého střediska na mezinárodním letišti podle § 73 zákona o azylu, je Nejvyšší správní soud přesvědčen o tom, že tyto závěry lze vztáhnout i na rozhodnutí o povinnosti žadatele setrvat v příjímáckém středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců podle § 46a zákona o pobytu cizinců.*“ Z judikatury ESLP plyne, že doba trvání zbavení svobody nesmí přesáhnout přiměřenou lhůtu nezbytnou pro dosažení sledovaného cíle (rozsudek ESLP ze dne 27. 11. 2008, Rashed vs. ČR, stížnost č. 298/07, bod 68, rozhodnutí velkého senátu ESLP ze dne 29. 1. 2008 ve věci Saadi proti Velké Británii, stížnost č. 13229/03, bod 79, <http://echr.coe.int>) (srovnej také Krnec, J. Kosař, D., Kratochvíl, J., Bobek, M. Evropská úmluva o lidských právech. Komentář. 1. Vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, s. 496)“.

Stěžovatel obsahově namítá v kasační stížnosti, že při rozhodování o povinnosti žalobce setrvat v Zařízení pro zajištění cizinců postupoval ve shodě s uvedenou judikaturou. Po skutkové stránce vycházel ze spisu žalobce jako žadatele a z informací Policie České republiky a skutková zjištění z těchto materiálů pak převzal do rozhodnutí o výše uvedené povinnosti. Stanovená délka povinnosti žalobce setrvat v zařízení pro zajištění cizinců není odůvodněna toliko závěrečnou větou odůvodnění napadeného správního rozhodnutí, nýbrž specifickými skutkovými okolnostmi, které prolínají celým textem odůvodnění rozhodnutí. Za tohoto stavu potom argument „vzhledem k výše uvedenému“ použitý při odůvodňování stanovení doby setrvání žalobce v popsaném zařízení svědčí o tom, že maximální délka stanovené povinnosti odpovídá požadavkům subsidiarity a přiměřenosti, jaké jsou kladeny na zásah do práva na osobní svobodu.

Jinak řečeno, stěžovatel v kasační stížnosti v podstatě vznáší jen námitku, že odůvodnění uložení maximální zákonné délky povinnosti žalobci, aby setrval v zařízení pro zajištění cizinců, ve správním rozhodnutí nechybí a že nic v napadeném rozhodnutí ani ve spisu nevyvolává

pochybnosti o tom, že by žalovaný překročil nebo dokonce zneužil v tomto směru meze správního uvážení.

Nejvyšší správní soud nemůže přisvědčit námitce stěžovatele, který fakticky dovozuje, že délka stanovené povinnosti žalobce setrvat v Zařízení pro zajištění cizinců je v žalobou napadeném správním rozhodnutí odůvodněna v souladu se zákonem.

Vzhledem k výše uvedenému musí být z rozhodnutí správního orgánu zřejmé, z jakého důvodu se rozhodne uložit dobu povinnosti podle ust. § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu v délce 120 dnů, která představuje zákonný limit.

V odůvodnění žalobou napadeného správního rozhodnutí ze dne 25. 7. 2014, č. j. OAM-160/LE-BE02-PS-2014, je v tomto směru doslova uvedeno, že: „*Správní orgán tímto v souladu s ustanovením § 46a odst. 1 písm. c) a § 46a odst. 2 zákona o azylu konstatuje, že vzhledem k výše uvedenému je jmenovaný povinen setrvat v zařízení pro zajištění cizinců, maximálně však do 24. 11. 2014*“.

Z výše uvedeného jednoznačně vyplývá, že žalovaný správní orgán přes shora uvedené úvahy a judikaturu v žalobou napadeném správním aktu rozhodl o povinnosti žalobce setrvat v Zařízení pro zajištění cizinců až do vycestování, maximálně však do 24. 11. 2014 (tedy po maximální dobu, kterou zákon umožňuje) bez toho, že by jakýmkoliv způsobem uvedl, z jakého důvodu tak učinil. Proto je rozhodnutí žalovaného správního orgánu o stanovení doby žalobci setrvat v zařízení pro zajištění cizinců až do vycestování, maximálně do 24. 11. 2014, zcela nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, a tedy v rozporu se zákonem.

Odkaz stěžovatele na předchozí odůvodnění rozhodnutí správního orgánu, resp. jeho skutková zjištění a právní posouzení, vyjádřený slovy „vzhledem k výše uvedenému“, údajně použitý při odůvodňování stanovení doby setrvání žalobce v popsaném zařízení ale neznamená nápravu nezákonného stavu způsobeného výše popsanou vadou řízení, ani odstranění nepřezkoumatelnosti správního rozhodnutí. Je tomu tak proto, že z celého odůvodnění není dosud zřejmé, proč a z jakého důvodu bylo žalobci uloženo setrvat v zařízení pro zajištění cizinců právě po maximální dobu do 24. 11. 2014, resp. právě do této doby, když žalovaný správní orgán žádnou úvahu v tomto směru nevyslovil, a to ani v předcházející části odůvodnění napadeného rozhodnutí. Pouhý odkaz „vzhledem k výše uvedenému“, aniž by někde v odůvodnění rozhodnutí byla vyslovena úvaha správního orgánu, z jakého důvodu byla stanovena doba délky setrvání žalobce v Zařízení pro zajištění cizinců, svědčí o tom, že postup správního orgánu při stanovení délky této doby byl nepřezkoumatelný. Takto stanovená doba, byť podle zákona v maximální délce, též znemožňuje přezkoumání překročení nebo zneužití správního uvážení, resp. odporuje požadavkům subsidiarity a přiměřenosti, jaké kladou právní předpisy na zásah do práva na osobní svobodu. Uložení maximální zákonné doby povinnosti setrvat v Zařízení pro zajištění cizinců, aniž by bylo uvedeno, z jakého důvodu bylo k takovému opatření přistoupeno, proto vůbec nezohledňuje individuální okolnosti případu žalobce.

V bližším lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2014, č. j. 3 Azs 24/2013 - 42, který je dostupný na www.nssoud.cz, jehož právní věty byly též publikovány. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 5. 2014, č. j. 6 Azs 33/2014 - 45, nemá publikované právní věty jako shora uvedený rozsudek a proto z něho nelze vyvozovat obecné závěry.

pokračování

Nejvyšší správní soud proto ze shora uvedených důvodů zamítl kasační stížnost stěžovatele proti napadenému rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 3. 9. 2014, č. j. 44 A 47/2014 - 21, jako neopodstatněnou (§ 110 odst. 1 poslední věta s. ř. s.)

Nejvyšší správní soud rozhodl o kasační stížnosti rozsudkem bez jednání, protože mu takový postup umožňuje ust. § 109 odst. 2 s. ř. s.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., za použití ust. § 120 s. ř. s. Žalovaný správní orgán jako stěžovatel ve věci úspěch neměl a podle obsahu spisu úspěšnému žalobci žádné náklady v řízení o kasační stížnosti před soudem nevznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** žádné opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. října 2014

JUDr. Jaroslav Hubáček
předseda senátu